

בית משפט השלום באשדוד

ת"א 12411-04-14 לייף ספורט בע"מ נ' נעים ואח'

תיק חיצוני:

מספר בקשה: 6

בפני כב' הרשמת טלמור פרס

מבקשת ביטול העיקול
(הנתבעת) בן שושן ליז

נגד

המשיבה בבקשה
(התובעת) לייף ספורט בע"מ

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע 362. \(א' 362, \(ב.\) 362, \(ב1\) 374, 2\)](#)[חוק החברות, תשנ"ט-1999: סע 54, 6 א'\)](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע 439'](#)[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]](#)[פקודת החברות \[נוסח חדש\], תשמ"ג-1983: סע 54 א'\)](#)**החלטה**

1. לפני בקשת המבקשת (הנתבעת 2) לביטול צו עיקול זמני מיום 7.4.14 וצו להרחבת העיקולים מיום 13.5.14 אשר ניתנו במעמד צד אחד.
2. ביום 1.6.14 נערך בפני דיון לצורך חקירת המצהירים, במהלכו נחקרו מצהירי הצדדים –
מר רפי זריהן ועו"ד דוד אליעז מטעם המשיבה והגב' ליז בן שושן, היא המבקשת.
הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

רקע

3. עסקינן בתביעה כספית על סך של 375,123 ₪ שהוגשה על ידי המשיבה-יבואנית ומשווקת המותג "אדידס", כנגד עו"ד נעים יואל חיים (להלן: "**הנתבע 1**") וכנגד בן שושן ליז, היא המבקשת.
על פי כתב התביעה ובקשת המשיבה להטלת עיקול, הנתבע 1 הינו בעל מניות יחיד ודירקטור בחברת "**יצלח 010 בע"מ**" (להלן: "**יצלח**"), חברה העוסקת במכירה/שיווק/יבוא והפצת מוצרי ביגוד אשר הפעילה עד לאחרונה חנות המוכרת בשם "**דאון טאון**".
4. לטענת המשיבה, המבקשת ואחיה מר מאור בן שושן, הינם המנהלים ובעלי המניות בחברת "**ליז ומאור בע"מ**" אשר נקלעה בחודש ספטמבר 2009, לקשים כלכליים וצברה חובות למשיבה בסך של 514,000 ₪, בגין סחורה שרכשה ממנה.
בנסיבות בהן ביקשה "ליז ומאור בע"מ" להמשיך עבודתה עם המשיבה, נעשה הדבר באמצעות חברת "יצלח" אליה הועברה במלואה פעילות חברת "ליז ומאור בע"מ".

5. ביום 7.9.09 נחתם הסכם לפריסת חוב (להלן: "ההסדר הראשון"), תוך שהמשיבה מוחלת מצידה על סך של 45% מהחוב לחב' "ליז ומאור בע"מ" וחברת "יצלח" מתחייבת בתשלום היתרה בסך 158,400 ש"ח ב- 36 תשלומים חודשיים.

בעקבות ההסדר הראשון משכה חברת "יצלח" צ'קים לטובת המשיבה אולם לא עמדה בתשלומם.

6. על פי כתב התביעה נוכח נכונות הנתבע 1 לחתום על שטר חוב לשם המשך שיתוף הפעולה עם המשיבה, הסכימה המשיבה להמשיך פעילותה העסקית עם "יצלח" ולקבל ממנה בפריסה חוזרת צ'קים בגין חובה הקודם של חברת "ליז ומאור בע"מ". ביום 7.8.12 הסכימה המשיבה להגיע עם "יצלח" והנתבע 1 להסדר שני לפריסת החוב כדלקמן: בגין החוב הישן בסך של 105,600 ₪ הוסכם כי יצלח תשלם 75,000 ₪ ואת החוב השוטף בסך של 247,787 ₪ הוסכם כי יצלח תשלם בשבעה תשלומים באמצעות סליקת אשראי.

על פי כתב התביעה ובקשת המשיבה, על אף חתימת הסכם הפריסה השני חזרו הוראות התשלום ויצלח נותרה חייבת למשיבה 260,387 ₪.

7. לטענת המבקשת, בבואה לנקוט בהליכים משפטיים לביצוע שטר החוב שנמסר לה, התברר לה כי בניגוד להתחייבויות הנתבע 1, הוא נמנע מלחתום על שטר החוב וזה נחתם על ידי "יצלח" בערבות מאור בן שושן, אחד מבעליה של "ליז ומאור בע"מ". נוכח האמור, פעלה המשיבה כנגד "יצלח" ומר מאור בן שושן, באמצעות הגשת השטר לביצוע בהוצל"פ ובסופו של יום ניתן כנגד השניים פסק דין.

עוד טוענת המבקשת כי כאשר ביקשה לפעול כנגד "יצלח" ומר מאור בן שושן לעיקול מטלטלי החנות, הוברר לה כי השניים פעלו להברחת פעילות החנות לידי המבקשת וכי המבקשת מפעילה כיום את חנות "דאון טאון".

דיון והכרעה

8. על בית המשפט הבוחן האם יש מקום למתן צו עיקול זמני, להשתכנע "על בסיס ראיות מהימנות לכאורה בקיומה של עילת התובענה" (תקנה 362. [\(א\) לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984, להלן: "התקנות"). לדון במאזן הנוחות ולבחון את "הנזק שיגרם למבקש אם לא יינתן הסעד הזמני לעומת הנזק שייגרם למשיב אם יינתן הסעד הזמני, וכן הנזק שעלול להיגרם למחזיק או לאדם אחר" (תקנה 362 (ב)(1) לתקנות). לבחון האם מתקיימים תום הלב ומידתיות- "אם הבקשה הוגשה בתום לב ומתן הסעד צודק וראוי בנסיבות העניין, ואינו פוגע במידה העולה על הנדרש" (תקנה 362 (ב)(2) לתקנות), כאשר "המילים "צודק וראוי בנסיבות העניין..." מפנות אותנו אל דיני היושר ואל השיקולים הכלולים בהם" (ד"ר אליהו וינוגרד, צווי מניעה, חלק כללי, הוצאת הלכות, מהדורה שניה, התשס"ט-2008, ע' 5). דיני היושר השגורים הינם- ניקיון כפיים, העדר שיהוי, ואי העלמת עובדות הצריכות לעניין מבית המשפט (שם, עמ' 62-59). בנוסף, יש לבחון את יסוד ההכבדה בביצוע פסק הדין ככל שלא יינתן הצו- "בית המשפט רשאי לתת צו עיקול זמני ... ואם שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין" (תקנה 374. [\(ב\) לתקנות](#)).

הלכה פסוקה היא כי בדונו בבקשה לביטול עיקול יבחן ביהמ"ש את הבקשה למתן עיקול כאילו נדונה במעמד שני הצדדים מלכתחילה. (רע"א 8420/96 [מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות, פד"י נ"א \(3\) 789](#)).

9. בענייננו, המדובר בתביעה כספית שעילתה הרמת מסך ההתאגדות בין חב' "יצלח" ובין הנתבע 1 ובכל הקשור למבקשת, עותרת המשיבה לחיובה בחוב הכספי של חברת "יצלח" מכוח [סעיפים 6 ו-54\(א\) לחוק החברות](#), בהתבסס על טענת המשיבה ולפיה המבקשת הינה אורגן בחברת "יצלח". בכתב התביעה טוענת המשיבה לפעילות המבקשת יחד עם הנתבע 1 במרמה, יצירת מצג מטעה בניהול ענייני החברה, במטרה לסכל את ביצוע פסק הדין

שניתן כנגד "יצלח", תוך הברחת נכסי "יצלח" למבקשת ויחוס פעולות של תרמית לנתבע 1 ולמבקשת בניגוד [לסעיף 439 לחוק העונשין](#) הבאה לידי ביטוי אף בהברחת הרכוש של יצלח.

לחילופין עותרת המשיבה לחיוב הנתבע 1 והמבקשת מכוח [פקודת הנזיקין](#) כמעוולים משותפים מכוח עוולת התרמית, רשלנות, גזל או הפרת חובה חקוקה ולחילופי חילופין מבקשת המשיבה לחייבם מכוח דיני החוזים ועשיית עושר ולא במשפט.

10. כאמור, ביום 7.4.14 ניתן צו עיקול בנוגע לזכויות המבקשת, בעוד בקשה למתן צו עיקול כנגד הנתבע 1 נדחתה משבית המשפט לא שוכנע בדבר קיומן של ראיות מהימנות לכאורה וסבר כי הבקשה אינה מבססת חשש להכבדה.

11. אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדה כי המבקשת ואחיה, מר מאור בן שושן, היו בעליה של חברת "ליז ומאור בע"מ", אשר נקלעה לקשיים כלכליים והסתייעה בחברת "יצלח" לשם פריסת חובותיה לתשלומים, בשני הסדרי חוב.

אין אף מחלוקת, והעידה על כך המבקשת, כי היא שימשה לכל הפחות מנהלת חנות "דאון טאון" אשר הייתה באותה העת בבעלות "יצלח". כמו כן ברורה עובדת קיומו של פסק דין כנגד "יצלח" ומר מאור בן שושן, המחייבם בתשלום סך של 260,000 למשיבה.

קיומן של ראיות לכאורה לעילת התביעה:

12. "לצורך קיום ראיות לכאורה על בית המשפט ליתן דעתו להלכה שעיקול זמני אינו ניתן על "דרך השגרה" (רע"א [5242/95](#) סיגנל שירותי אלקטרוניקה נ' דנבאר בע"מ תק-על95(3) 786,787) וכי:

"עם חקיקת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שהכיר בזכות הקניין כזכות חוקתית, על בית המשפט לייחס חשיבות רבה יותר מבעבר לאיכותן של הראיות הבאות לתמוך בבקשת העיקול ובכמותן..."
(רע"א 5937, 5935/97 רוני סיני ו- 2 אח' נ' יעקב גלנץ ואח' פ"ד נב(1) 193, 197-198, (ע"א 8420/96 דן מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות, פ"ד נא(3) 789; ת"א (ת"א-יפו) 1084/08 ניו-אלי בנמל בעמ' נ' סקאפה אירועים על הים בעמ' ואח', תק-מח 2008(1), 14934).

13. יישום ההלכות בעניין עיקול זמני, על נסיבות ענייננו, בשים לב לראיות שהוצגו בפניי כמו גם חקירות המצהירים, מובילני לכלל מסקנה כי לא הונחו ראיות לכאורה כנדרש לשלב זה של ההליך, לשם הטלת העיקול הזמני וזאת מבלי לקבוע מסמרות באשר לתוצאתו הסופית של ההליך.

14. כאמור, המשיבה מבקשת לראות במבקשת אורגן בחברת "יצלח" ולעשות שימוש [בסעיף 54\(א\) לפקודת החברות](#) ולפיו "אין בייחוס פעולה או כוונה של אורגן, לחברה, כדי לגרוע מהאחריות האישית שיחיד האורגן היו נושאים בה אילולא אותו ייחוס".

על אף שאני סבורה כי המשיבה הציבה תשתית מספקת לשלב זה, לצורך הוכחת שיעור החוב הנסמך על פסק הדין שניתן כנגד "יצלח" ועל שיקים שמסרה "יצלח" למשיבה ולא נפרעו, איני סבורה כי התובעת עמדה בנטל להוכיח את עילות התביעה האישיות נגד הנתבעת.

המשיבה נסמכת בעיקר על שני מסמכים המלמדים לטענתה על היות המבקשת מנהלת ו/או דירקטורית בחברת "יצלח". האחד, פרוטוקול חברת יצלח מיום 18.3.09, אשר צורף לבקשה להטלת עיקול ולפיו הוחלט למנות את המבקשת כמנהלת בחברה. כותרתו של המסמך הינה "אישור בדבר זכויות

חתימה של החברה ועליו חתום עו"ד יואל נעים ואת חתימתו מאשר הוא בעצמו בתחתית המסמך.

מסמך שני עליו נסמכת המשיבה, אשר הוגש לראשונה בדיון ביום 1.6.14, הינו "**הצהרת דירקטורים ראשונים**", שהוגשה לכאורה ביום 16.3.09 לרשם החברות ולפיו ממנה חברת "יצלח" את המשיבה כדירקטורית בחברה. מסמך זה נושא חתימת בעלי "יצלח", עו"ד נעים.

15. בחקירתה נשאלה המבקשת באשר למסמך "הצהרת דירקטורים ראשונים" והשיבה כי המסמך נעדר חתימה שלה. אשר ל"אישור בדבר זכויות חתימה של החברה" השיבה המבקשת כי מעולם לא ראתה את המסמך, המסמך נעדר חתימה שלה והדווח ולפיו היא מנהלת בחברה אינו נכון. (עמ' 18 שורה 17-27 לפרוטוקול).

המבקשת העידה כי היא מנהלת החנות ולאחר העברת הפעילות מ"ליז ומאור בע"מ" ל"יצלח", עבדה כשכירה.

16. אני סבורה כי המשקל שיש לייחס למסמכים המתוארים לעיל, בשים לב לעובדה שהמבקשת אינה חתומה עליהם, אינו רב, ככל שהדברים נראים בשלב מקדמי זה של ההליך המשפטי.

כמו כן, אף אם יעלה בידי המשיבה להוכיח כי המבקשת הינה אורגן בחברת "יצלח" וכי הרישומים של חברת "יצלח" אינם משקפים נכונה את הגורמים הפועלים מטעמה ובשמה, עדיין יהא עליה להוכיח כי קיימות ראיות מהימנות לכאורה לקיומן של עילות התביעה המתבססות על טענות בדבר מעשה תרמית, מצג מטעה בניהול ענייני החברה, הברחת פעילות ורכוש חברת "יצלח" למבקשת, תוך מטרה להונות את המשיבה כנושה של "יצלח", על ידי המבקשת.

17. טענות המשיבה המייחסות למבקשת את המפורט לעיל, הינן טענות המציבות רף הוכחה גבוה מצד הטוען, שכן עליו להתגבר על מכשול אישיותה המשפטית של "יצלח", מה עוד שספק אם המבקשת הינה נושאת משרה רשומה ב"יצלח".

"הכלל הרווח במשפטנו הוא, כי התאגיד, כאישיות משפטית נפרדת, נושא באחריות לעוולות ואף לעבירות פליליות, אולם בכך אין כדי לשלול את האחריות האישית של בני האדם הפועלים בתאגיד - בין שהם אורגנים ובין שאינם אורגנים. "אחריות אישית זו של בני האדם הפועלים בתאגיד... - עומדת על רגליה שלה. האחריות האישית של התאגיד לחוד, ואחריות הפועלים בשמו לחוד" (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 364, 384). כך הוא לגבי עבירות פליליות שמבצע אורגן בתאגיד (ע"פ 137/79 חיים גלנט נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 746). כך הוא לגבי עוולות נזיקיות שהאורגן קיים את יסודותיהן (ע"א 308/59 יצחק שימקין נ' אסתר, שרה, יהודה רומנו ו-המוסד לביטוח לאומי, פ"ד יד 2396; ע"א 725/78 בריטיש קנדיאן בילדרס בע"מ ואח' נ' יואל אורן ואח', פ"ד לה(4) 253); וכך הוא לגבי הפרת החובה לנהוג בתום-לב במשא-ומתן (ע"א 230/80 פנידר, חברה להשקעות פתוח ובנין בע"מ ואח' נ' דוד קסטרו, פ"ד לה(2) 713; ד"נ 7/81 פנידר, חברה להשקעות פתוח ובנין בע"מ ואח' נ' דוד קסטרו, פ"ד לז(4) 673). השאלה היא, ככלל, האם ביצע בעל התפקיד בתאגיד, באופן אישי, את יסודות העילה המקימה חבות. שאם התשובה לכך היא בחיוב, לא ישמש המעטה התאגידי אצטלה לבעל התפקיד להתכסות בה (ראו גם סעיף 54(א) לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: חוק החברות), המורה כי "אין בייחוס פעולה או כוונה של אורגן, לחברה, כדי לגרוע מהאחריות האישית שיחיד האורגן היו נושאים בה אילולא אותו ייחוס").

זהו צדו האחד של מטבע האחריות שנושא בה בעל התפקיד בתאגיד. צדו האחר של המטבע הוא, כי אין חבותו של בעל תפקיד נובעת מעצם חבותו של התאגיד. התאגיד, בהיותו אישיות משפטית יציר הדין (להבדיל מאישיות משפטית טבעית), פועל באמצעות האורגנים ובעלי התפקיד בו. עובדה זו, אינה גורעת מאחריותו של התאגיד כאישיות משפטית נפרדת, אך אין בה גם כדי להטיל, מניה וביה, אחריות על האורגנים ועל בעלי התפקיד בתאגיד. חבותם נגזרת, כאמור, מן השאלה האם קיימו, באופן אישי, את יסודות העילה.

מן המקובץ עולה, כי מי אשר מבקש להטיל אחריות אישית על בעל תפקיד בתאגיד, נדרש להצביע על עילה ספציפית נגדו, ולהניח תשתית ראייתית ממנה עולה כי בעל התפקיד קיים את יסודותיה. שאם לא יעשה כן, יוכל אולי להיפרע מן התאגיד, אך לא מבעלי התפקיד בו (ראו עוד ע"א 391/87 אולן בע"מ ואח' נ' מתפרת העמק ברוך ובניו בע"מ (לא פורסם)). (ההדגשות אין במקור – ט.פ.).

(ע"א 2273/02 - חברת פסל בעמ ואח' נ' חברת העובדים השיתופית הכללית באי-בע"מ, פד נח(2)).

וראה בעניין זה אף ע"א 8910/05 א. אדמון בע"מ ואחר' נ' זלמה וינבלט ואחר' (פורסם במאגרים משפטיים), שם מדגיש בית המשפט את הנטלים הכבדים הרובצים על כתפיו של הטוען לייחוס חובות של חברה למנהלה וקובע כי:

"מקובל עלינו כי הטלתה של חבות אישית מכוח דיני הנזיקין על אורגן בחברה בגין פעולות אשר עשה בשם החברה תעשה במקרים חריגים בלבד, בדומה להטלת חבות על בעלי המניות על ידי הרמת מסך."

18. המשיבה משתיתה בקשתה, בין היתר על העובדה שהמבקשת מנהלת בפועל את החנות לאורך שנים ומעלה תהיות בסיכומיה בנוגע להסכם אותו ערכו

המבקשת ו"יצלח" לרכישת חנות "דאון טאון". המשיבה מצביעה על השיהוי בהגשת ההסכם החתום ומבקשת לראות בנספח רשימת הנושים, עליהם היא אינה נמנית, רשימה המעידה על העדפת נושים ובהעדר חשבונית על העסקה למכירת "דאון טאון" ושוויה הנמוך, לטענתה, בסך 100,000 ₪, מבקשת המשיבה ללמוד על הברחת נכסים בוטה ואותות מרמה.

19. איני סבורה כי הוצגו בפני ראיות מהימנות לכאורה, כפי הנדרש בשלב זה של הליך זמני, שיש בפעילות המיוחסת למבקשת בשם חברת "יצלח", משום התנהגות המגיעה כדי ייחוס חבות אישית למבקשת. המבקשת הציגה הסכם שנערך לכאורה ביום 30.6.13 בינה ובין "יצלח", נספח להסכם בו פרטי נושיה של "יצלח" וכן אסמכתאות המעידות על תשלומים ששולמו לנושי "יצלח" מכספי המכר. בחקירתה טענה המבקשת כי עורך דינה ערך את ההסכם ביוני 2013 במסגרתו רכשה 50% מהמוניטין של חנות "דאון טאון", את המלאי שברובו היה בלאי וציוד החנות וכי ביום 1.8.13 התחילה להפעיל את החנות (עמ' 14 ש' 21 – עמ' 15 ש' 15).

אף אם עלה בידי המשיבה לשכנע כי המבקשת הייתה פעילה בשמה של "יצלח" להפעלת החנות, ההסכם אשר הוגש על ידי המבקשת יש בו כדי לטעת ספק ניכר באשר לצדקת עילת התביעה ולעניין זה יפים הדברים האמורים בספרו של כב' השופט א.גורן, שם בעמ' 570 ולפיהם על המבקש את ביטול צו העיקול לטעת ספק ואף ספק ניכר בלב בית המשפט לגבי צדקתה של התביעה, ואפילו אם ניתן צו עיקול זמני כדין ובמסגרת בקשת הביטול עלה ספק לגבי סיכויי הצלחת התביעה הרי שיש מקום לבטלו, שכן אין להטיל על הנתבע מעמסה של עיקול נכסיו כאשר קייס ספק, או ספק ניכר, אם אכן יצליח יריבו בתביעת כנגדו.

20. המשיבה לא הציגה ראיות המאמתות את טענתה כי שווי הזכויות בחנות עולה על סכום הרכישה על פי ההסכם שנערך בין "יצלח" למבקשת, לא הופרכה טענת המבקשת בחקירתה ולפיה מכספי הרכישה שולמו החובות לספקים עימם ביקשה להמשיך ולהתקשר ולא נסתרה טענתה ולפיה העסקה דווחה לרשויות המס אולם לא הומצאה לה עדיין חשבונית, בעטיו של הנתבע 1.

עוד אוסיף כי לא נתבקשה חקירת הנתבע 1 בעלי "יצלח", אשר אפשר שהיה בה כדי לשפוך אור על המסמכים עליהם חתם לכאורה למינוי המבקשת כמנהלת ודיווח עליה כעל דירקטורית, על נסיבות ההתקשות לצורך רכישת "דאון טאון" ועל פרטיה ואפשר שהיה לה מקום אף לנוכח טענותיו בכתב הגנתו ולפיהן הוסכם כי המבקשת ואחיה ינהלו את החנות ולו תהייה השליטה המלאה כבעלים יחידים ב"יצלח", הוא היחיד שיחליט, ישלם ויחתום בשם החברה על כל דבר ועניין.

21. אין להתעלם מעדותו של מר רפי זריהן, סוכן מכירות מטעם המשיבה אשר העיד תחילה כי "מבחינתי זה אותו עסק שכל הזמן החליפו את הבעלים שלו. זה אותם אנשים. מי שהיה עושה איתי את ההזמנות לאורך כל הדרך גם כשזה היה מאור וליז והיום זה יצלח, זו הייתה ליז" (עמ' 11 ש'1), אולם בהמשך עדותו מסר כי עו"ד יואל נעים היה הבעלים של "יצלח", מורשה חתימה והיווה את הצד הפיננסי:

"ש. דיברת איתה על ההסדר הזה?"

ת. כן בטח. שלושתם היו מאחורי ההסדר הזה. רק יואל חתם על השיקים כי הוא מורשה חתימה.

ש. למה החתימה של ליז ומאור או החברה של ליז ומאור בע"מ, למה הם לא חתומים על ההסדר?

ת. לאורך כל ההתנהלות עם יצלח, מי שהיה חתום היה יואל נעים

ש. מי הבעלים של יצלח?

ת. יואל נעים.

ש. הוא לבד?

ת. לפי מה שהבנתי לאחרונה, כן.

(עמ' 8 ש' 1-11).

ובהמשך:

"ש. בשיתוף הפעולה בין יואל נעים לבין לז' מי הצד הפיננסי?

ת. יואל נעים."

(עמ' 9 ש' 21-24).

22. אני סבורה כי אין בעובדה שהמבקשת עבדה לאורך השנים להזמנת סחורה מהמשיבה, ובמסמכים החתומים על ידי הנתבע 1 בלבד, כדי לסתור טענתה שהיא עובדת שכירה ב"יצלח" ועל אחת כמה וכמה לייחס לה פעולות מרמה.

23. מעבר לאמור, התנהלות המשיבה מלמדת כי ספק אם ראתה במבקשת גורם מרכזי ב"יצלח" שכן ככל שראתה המשיבה במבקשת ה"רוח החיה" מאחורי "יצלח" וגורם אחראי כלפיה בכל הקשור להתחייבויות "לז' ומאור בע"מ" ו"יצלח", לא ברור מדוע לא הוחתמה המבקשת על ערבות אישית, בסמוך לפריסת החוב, כפי שנעשה בעניינו של אחיה, בהתעלם ממצבו הפיננסי ככל שהיה ידוע למשיבה באותה העת.

מר זריהן בעדותו, לא סיפק תשובה לשאלה זו:

"ש. למה לז' או מאור הבעלים של "לז' ומאור בע"מ למה הם לא חתומים על ההסכם ולו כערבים? אני אומר לך שויתרתם על החובות של לז' ומאור והפנית את החובות האלה לחב' יצלח וזה בהסכמת כל הצדדים?

ת. מה אתה רוצה שאני אגיד לך? ממש לא ויתרנו. ויתרנו על חלק מהחוב. לה הם לא חתומים? אני לא יודע להגיד לך".

לפיכך, סביר שאם המשיבה הייתה רואה במבקשת גורם מרכזי, היתה עומדת על החתמתה כערבה לשם המשך ההתקשרות ואספקת הסחורה.

24. בהחלטתי זו לא התעלמתי מההבדל המסוים בין גרסת המבקשת בתצהירה ולפיה "איני קשורה לחברת יצלח הנ"ל ואיני ממלאת בה כל תפקיד" ובין גרסתה בחקירה ולפיה ניהלה את החנות מטעם "יצלח". יחד עם זאת מהנימוקים המפורטים לעיל ובמכלול הראיות שהוצגו לפני, לא מצאתי לנכון לשנות ממסקנתי וזאת בשים לב לעילות המיוחסות למבקשת ובהתחשב ברף ההוכחה הגבוה הנדרש לקבלת עילות התביעה.

25. בכתב התביעה עותרת המשיבה לחיוב המבקשת מכוח עילות תביעה חלופיות [מפקודת הנזיקין](#), ביניהן עוולת התרמית, גזל, הפרת חובה חקוקה, רשלנות ועילות מדיני החוזים ועשיית עושר ולא במשפט, אולם מייחסת אותן ברובן לנתבע 1 ומקום בו נכללת המבקשת, נעשה הדבר באופן כללי וסתמי.

לא הוצגו לפני ראיות לכאוריות המעידות על הצגת מצג כוזב בכל הקשור ליכולת הפרעון של "יצלח" והפרת חובת תום הלב במשא ומתן, או ראיות המלמדות על חוסר זהירות מצד הנתבעים ופעולה בחוסר תום לב קיצוני. לא שוכנעתי בשלב זה, כי למשיבה זכות תביעה חוזית או נזיקית, בשים לב לעובדה כי מי שהתחייב לתשלום על פי הסדרי החוב הייתה "יצלח" ונוכח הנטל המוגבר להוכחת תרמית.

26. לפיכך, מסקנתי היא כי אין די ראיות לכאוריות לביסוס עילות התביעה, כפי שהתבקשו בכתב התביעה ובבקשה להטלת עיקול.

יודגש כי מסקנותיי בשלב זה בו טרם הביאו הצדדים ראיותיהם, הינן לכאוריות בלבד, אולם על פי הוראת [תקנה 362 \(א\)](#) [לתקנות סדר הדין האזרחי](#) התשמ"ד-1984, לא יושיט בית המשפט סעד זמני, אלא אם כן "שוכנע, על בסיס ראיות מהימנות לכאורה בקיומה של עילת התובענה" ואף אם זכויות המשיבה נפגעו, אין לומר כי פגיעה זו רובצת בהכרח לפתחה של המבקש.

חשש להכבדה

27. הקריטריונים הנדרשים להטלת עיקול - קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה וחשש סביר לכך שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין- הם מצטברים במהותם, ולכן אי התקיימותו של אחד מהם מצדיק, בפני עצמו, הימנעות מהטלת עיקול.

(ראה [בש"א \(ת"א\) 17446/08](#) בית ארלוזורוב חברה בע"מ נ' ששון לוי, פורסם במאגרים משפטיים).

על אף המסקנה אליה הגעתי, כמפורט לעיל, מצאתי לנכון להידרש אף לרכיב ההכבדה אשר יש בו כדי לחזק, לגיشتי, את התוצאה אליה הגעתי.

28. על מבקש העיקול להוכיח על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין. הדגש מושם על הצורך למנוע שינוי לרעה במצבו של המבקש עד למתן פסק הדין. ולעניין ההכבדה נאמר: "יסוד זה נבחן על רקע נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה תוך התחשבות, בין היתר, בסכום התביעה, ביכולתו הכלכלית של הנתבע ובחשש, אם אכן קיים כזה, מפני הברחת נכסים מצידו". (וראה לעניין זה: [רע"א 10076/07](#) בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' אי.סי.סי., פורסם במאגרים משפטיים).

29. המשיבה טענה בתגובתה מיום 25.5.14 כי בעקבות צו העיקול הזמני שניתן ביום 7.4.14 לא נתפסו נכסים או זכויות, אולם בדיון מיום 1.6.14, הבהיר בא כוחה כי נתפסו ₪ 79,490 בעיקולים האחרונים.

עוד נטען כי המשיבה פועלת נמרצות למכירת כלל הסחורה בחנות במחירי הנחה משמעותיים במטרה לחסל מרכולתה ועסקיה ולראיה צירפה המשיבה מודעה מדף ה"פייסבוק" על מבצעי החנות וצילום מתצוגת החנות למכירת "1+1".

עוד טענה המשיבה, כי המבקשת אינה יציבה פיננסית וכבר כעת היא מצויה בחובות לנושים שונים והחשש הסביר להכבדה על ביצוע פסק הדין נובע אף ממעשי המרמה הנטענים.

30. מנגד, טוענת המבקשת כי בקשת המשיבה להטלת עיקולים זמניים הוגשה בחוסר תום לב עת שהמשיבה מודעת לעובדה שבחנות אשר מפעילה המבקשת אין מוצרים של המותג "אדידס" אותו מייבאת ומשווקת המשיבה, היא אינה מוכרת סחורה מסוג זה ממועד קבלת החנות לחזקתה וכל טענותיה בקשר להברחת נכסים ו/או מעשי מרמה הינן חסרות בסיס. המבקשת אף מצביעה על השיהוי בהגשת הבקשה. בעדותו, אישר מר זריהן כי מחדש מרץ 2013 אין בחנות סחורה של המשיבה (עמ' 10 ש' 31).

31. לא נעלמו מעיני דברי המבקשת בעדותה ולפיהם חברת "ליז ומאור בע"מ" נקלעה לקשיים כלכליים וצברה חובות, אולם משעסקינן באישיות משפטית אחרת ומשלא הוכח כי האמצעיים הכספיים של המבקשת אינם מספיקים לתשלום סכום התביעה, ככל שיפסק כנגדה, אין די בעובדה זו כדי לבסס חשש להכבדה.

כמו כן איני סבורה כי יש בשילוט המפוזר בחנות בעניין מבצעי המכירה, כמו גם באמצעי פרסום אחרים, כדי ללמד על נסיונות המבקשת לחסל את מרכולתה, ולא הופרכה טענת המבקשת ולפיה מדובר בקידום מכירות.

32. זאת ועוד, העובדה כי העיקולים "הניבו" תפיסת כספים, מחזקת מסקנתי כי לא עלה בידי המשיבה להוכיח, ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, כי המבקשת פועלת להברחת נכסיה/כספיה, כי עשתה כן עד עתה וכי מתקיים בענייננו חשש להכבדה.

מאזן הנוחות תום הלב ומידתיות

33. בבקשה למתן צו העיקול טענה המשיבה כי רק היעדרות לבקשה, תמנע מצב בו תוותר המשיבה בפני "שוקת שבורה".
בבקשתה לביטול הצו טענה המבקשת כי מאזן הנוחות נוטה בחדות נגד המשיבה שכן עיקול זמני על חשבונות בנק המתנהלים על שמה, עלול לגרום לנזקים כבדים בהתנהלותה השוטפת מול בנקים, ספקים חיצוניים ונותני שירות, לפגוע בשמה הטוב ולגרום לנזקים בהתנהלות הכלכלית הפרטית והעסקית.

34. בבוא בית המשפט לבחון את מאזן הנוחות בין הצדדים עליו לשקול "האם בהערכת מכלול הסיכויים והסיכונים הנילווים לתביעה העיקרית עלול אי מתן הצו להסב נזק גדול יותר למבקש מכפי הנזק העלול להיגרם ממתן הצו למשיב המתנגד לו". בחינת מאזן הנוחות הינו בעיקרו "מעשה של איזון אינטרסים ובענין זה נתון שיקול דעת רחב לערכאה הדיונית לשקול ולהחליט...". (רע"א 5288/07 דוד נפטי עזבון בנימין ושולמית נפטי נ' באר טוביה מושב עובדים; פורסם במאגרים משפטיים).

בין שני השיקולים – עילת התביעה ומאזן הנוחות, מתקיימים יחסי גומלין אשר זכו בפסיקה לכינוי "מקבילית הכוחות" והכרעה בשאלת מתן סעד זמני תינתן לאחר איזון בשקלול המרכיבים הללו.

"ככל שיגבר משקלו של השיקול האחד יפחת בהתאמה משקלו של השיקול השני".

(ראה [רע"א 769/11 אלמוסני נ' כרמון ואח'](#) וכן דברי כב' השופט גרוניס, [רע"א 2826/06 שלמה אליהו אחזקות בע"מ נ' ישיעהו לנדאו אחזקות](#) 1993 (פורסם במאגרים משפטיים) שם קבע כדלקמן:

"ככל שבית המשפט יתרשם כי סיכויי מבקש הסעד לזכות בתביעתו גבוהים כך יקל איתו בדרישות מאזן הנוחות וכך גם להיפך, ככל שיעלה בידי מבקש הסעד להצביע על כך שמאזן הנוחות נוטה לטובתו באופן חד, כך יקפיד פחות בית המשפט על עוצמת הזכות לכאורה עליה נדרש להצביע".

אין ספק כי יש בהטלת צו העיקול הזמני משום פגיעה בזכויותיה הקנייניות של המבקשת, שהינה חלק בלתי נפרד ממוסד העיקול הזמני ונוכח הראיות שהובאו בפני ומסקנתי באשר לעילת התביעה, הרי שלכל היותר נותרו כפות המאזניים מעויינות.

במצב דברים זה אני סבורה כי במאזן הנוחות בין הצדדים, הכף אינה נוטה באופן מובהק לטובת המשיבה ונסיבות העניין אינן מצדיקות הותרת צו העיקול על כנו.

מאזן הנוחות תום הלב ומידתיות

35. התביעה נגד הנתבעים ובכללם המבקשת, הוגשה בחודש אפריל 2014 ויחד עימה הוגשה הבקשה למתן צו עיקול, בעוד פסק הדין שניתן כנגד "יצלח" ומאור בן שושן ושסכומו מהווה רכיב עיקרי מסכום התביעה בענייננו, ניתן עוד ביום 19.12.13.

בדומה לכך, הראיות בדבר הברחה לכאורה של סחורת החנות הינן מיום 8.1.14, קרי שלושה חודשים קודם להגשת הבקשה להטלת העיקולים.

עת נשאל ב"כ המשיבה, עו"ד דור אליעז, אשר הגיש תצהיר מטעמו על עניין השיהוי בהגשת הבקשה, השיב:

"ש. "למה מינואר לא פעלתם, הבנת שהסליקה לא נכונה, למה המתנתם

כל כך הרבה זמן?

ת. לקח לנו זמן לערוך את כתבי הטענות.

ש. מיום 8.1.14 עד 6.4.14?

ת. היו חגים אם אני לא טועה"

(עמ' 13 ש' 19).

36. אין בדברי ב"כ המשיבה משום הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה ובנסיבות אלה יש להניח כי ככל שהמבקשת ביקשה להבריא את רכושה/כספיה, מחמת עיקול צפוי, הרי שהייתה פועלת לעשות כן במהלך תקופה זו ולסכל את אפשרות ביצוע פסק הדין, ככל שינתן נגדה.

כמו כן, חלק מעילות התביעה וביניהן הפרת חובת תום הלב בקיום חוזה ועולת הרשלנות, נסמכות על עובדות אשר היו ידועות למשיבה עוד בעת פתיחת תיק ההוצאה לפועל כנגד "יצלח" ומר אור בן שושן. הלכה היא כי שיהוי בהגשת בקשה לסעד זמני, עומד בעוכרי המבקש:

"צו כזה, ככל סעד ביניים כדוגמתו, איננו ניתן כדבר שבזכות, אלא תלוי הוא בהתקיימותן של נסיבות מיוחדות, שיצדיקו לתת למבקש עוד בטרם נתבררה תובענותו ובטרם הוכחה צדקתה, מטרתו השכיחה של צו זמני הוא לשמור על מצב קיים ולמנוע את שינויו בעוד ההליך תלוי ועומד... ברם, השאלה המנחה, הניצבת בפתחו של כל הליך שעניינו במתן צו ביניים, והוא, אם מתן הצו הוא הכרחי במידה המצדיקה את התערבותו של בית המשפט בשלב מוקדם ולפני בירור התביעה...נמצא, שעל המבקש צו ביניים מוטלת חובה לשכנע את בית המשפט בדוחק הנסיבות, שיש בו כדי להצדיק את ההתערבות המוקדמת.

מבקש שהשהה את בקשתו איננו יוצא ידי חובה זו, ... בעצם השיהוי יש משום ראייה לסתור את טענתו, שהצו חיוני ושנתינתו אינה סובלת דיחוי. דוק: אינני אומר ששיהוי כשלעצמו יביא, בכל הנסיבות, להשבת פני המבקש ריקם; אך למצער ניתן לומר, שבהעדר נימוקים כבדי משקל להיפוכו של דבר כך בדרך כלל יש לנהוג".

(רע"א 5240/92 חלמיש חברה ממשלתית עירונית לשיקום הדיור בת"א-יפו בע"מ נ' אשרז עיבוד נתונים בע"מ ואח', פ"ד מז 44).

סוף דבר:

37. לאור כל האמור לעיל אני מורה על ביטול העיקולים הזמניים שהוטלו על נכס/כספי/רכוש המבקשת בתיק זה ועל חיוב המשיבה בהוצאות המבקשת בסך של 3,000 ₪. החלטתי זו תיושם תוך 5 ימים מהיום.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ד, 08 יוני 2014, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

טלמור פרס 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה